Karikatür

Siyasî Durum

— Şu alçak, zavallı fareciği bıraksa da biz yesek...

Dünya Karikatürleri

Cenevre Cambazhanesinde

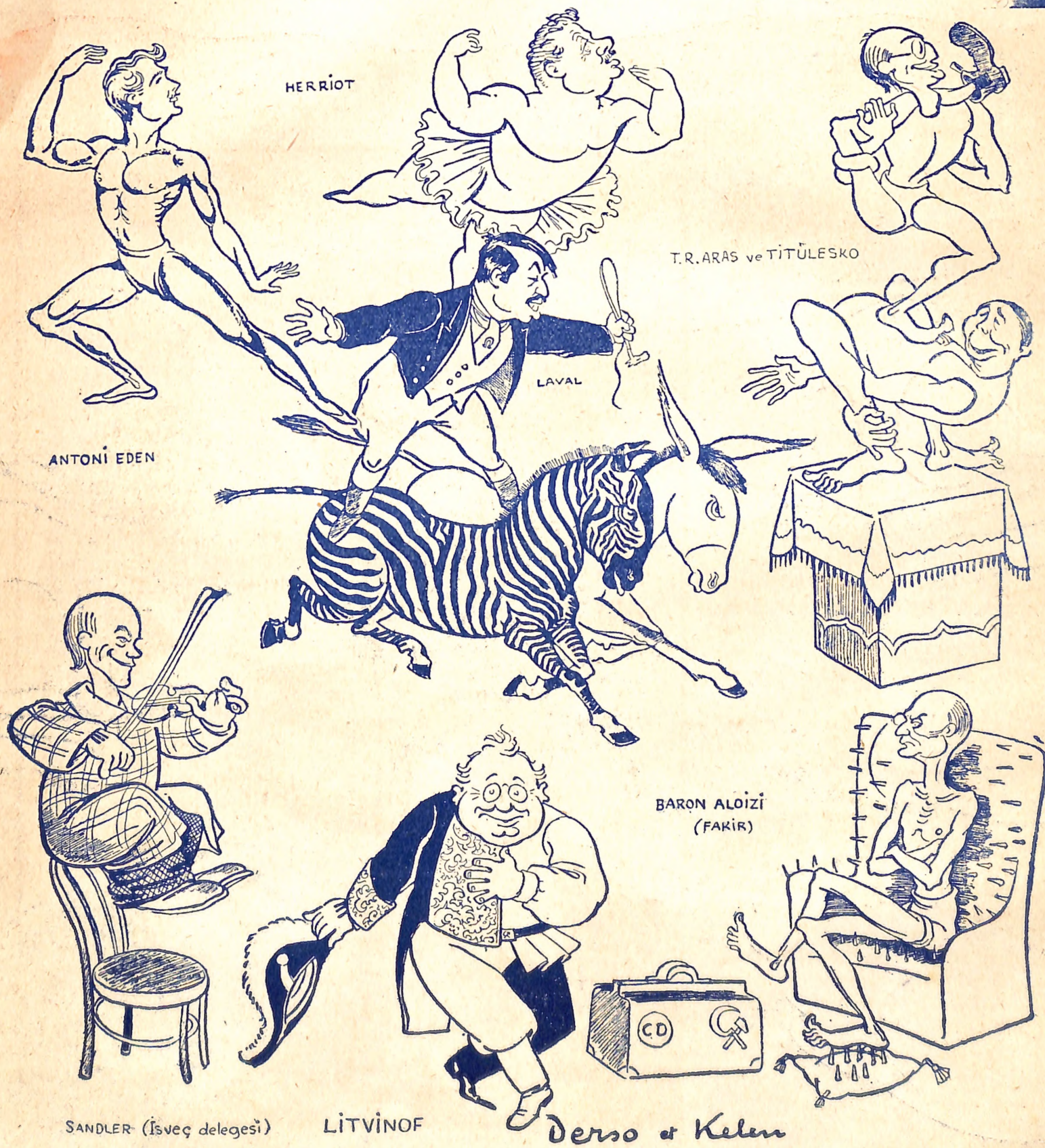

Diplomatları karikatürize etmek hususunda çok karakteristik, iğneli ve nükteli çizgilere sahip olan meşhur karikatürist Derso ile arkadaşı Kelen, Cenevre Milletler Cemiyetinin son toplanışını bir cambazhaneye benzetiyor. Derso ve Kelen'in eşsiz espriler serpen fırçalarına göre Milletler Cemiyetindeki diplomatların hepsi ayrı ayrı bu cambazhanenin birer hünerbazıdır.

No. 4 Yıl 1 | Fiatı 10 Kuruş | 25 ikincikânun 1936

Karikatür

Çıkaran : Sedat Simavi

İdarehanesi :
İstanbul, Ankara caddesinde hususî daire
Posta kutusu: İstanbul 103

Abone şartları :
Türkiye için seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruştur. Ecnebi memleketler için seneliği 800, altı aylığı 400 kuruştur.

CUMARTESİ GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ VE EDEBİ MİZAH GAZETESİ

Şeytan aldı götürdü... Satamadan getirdi...

Bilmem dikkat ettiniz mi?.. Her muharririn kaleminde, herkesin dili ucunda, her belediye reisinin plânında bir kültür sözüdür gidiyor:

— Gazetelerimiz, mecmualarımız kültür gazetesi, mecmuası olmalıdır.

— Kültüre hizmet etmeliyiz.

— Kültür sahibi olmalıyız.

— Kültür park açmalıyız.

— Kültür nedir!.

Hah, tamam... Şu kültür denen nesne nedir? Şunu bir anlasak, kültüre nasıl hizmet edilir, kültür sahibi nasıl olunur, bir öğrensek...

Kendimi kütüphaneye attım. Fransızca kitapları, gazeteleri, mecmuaları karıştırdım. Allah Allah!. Tuhaf şey. Onlarda Kültüre dair tek kelime yok.. Ne kültür park var, ne de kültüre hizmet propagandası... Acaba Fransa kültürsüz bir diyar mıdır?.. Olur mu olur...

İngilizce bilir bir dostumu yakaladım. Şu İngilizce neşriyatı bir karıştır bakalım, dedim. Karıştırdı.

— Yok! dedi.

İtalyada faşizm propagandası, Almanyada nasyonal sosyalizm propagandası, Sovyetlerde komünizm propagandası bulduk, fakat: kültür, kültür, kültür!.. diye zikreden, tesbih çeken kimseye raslıyamadık..,

Gel gelelim biz, mendillerimizin ucunu bağlamışız: Şeytan aldı götürdü, satamadan getirdi!.. Nevinden kültür arıyoruz...

O,ne mavi boncuktur, ne de delikli iğne... Aranmakla bulunmaz... Söylenmekle sahip olunulmaz... Esasen kültürsüz kişi olmaz... Şu tramvaylarımızın istif haline bakınız, vapurlardan çıkışımıza, gişe önlerinde bilet alışımıza; memurla eshabı mesalihin konuşuşuna, bakınız, işte kültür.. daha ne arıyoruz?..

KARİKATÜR

(Ressam Ramizin Karikatürü)

İngiltere bütün devletlerle anlaşıyor...

İngiliz — Ne sihirdir ne keramet, el çabukluğu marifet !

Edebiyatta hakikat

Yanımda iki genç arasında bir edebiyat münakaşası oluyordu. Mevzuu şu: Yakında çıkan bir romanda muharrir Mısırdan bahsediyormuş; halbuki bu adam Mısıra gitmek şöyle dursun Çanakkale ve Karadeniz boğazlarından dışarı çıktığı bile şüpheli imiş. Bir muharrir gitmediği, yaşamadığı yerden bahseder mi imiş? Ederse yazdı kitaba san'at eseri denir mi imiş v. s.. v. s.. Bu sözleri dinleyen genç, gayet kestirme bir cevap verdi:

— Azizim Dante de «Cehennem» eserini cehenneme gitmeden yazmıştır. Bunun için esere fena eser mi diyeceğiz?

Kaynana dili

Arkadaşım Halil iyi bir insandır. Kendisine hattâ güzel de denebilir. Yalnız üç kusuru vardır: boyu çok kısadır; başında saç yoktur; sonra dişleri dökülmüştür.

Halilin geçenlerde bir çocuğu doğmuş. Tebrike gittim. Çocuğu kucağıma tutuşturdular. Çıplak başı fırından çıkmış taze ekmek gibi kokuyor, dişsiz ağzile emziğini geveliyordu.

— Allah bağışlasın... Ne güzel, ne şirin çocuk, dedim.

Halil memnun oldu:

— Tıpkı bana benziyor değil mi? dedi.

Benim yerime kaynanası cevap verdi:

— Evet boyu, saçları, dişleri tıpkı babası..

Kalb durmaları

Hastalık netîcesi ölenleri gazeteye yazmak usulden değildir. Meğer ki herkesçe tanınmış bir adam olsun yahut ailesi cenaze masrafından bir kısmını ilâna ayırarak ikinci veya üçüncü sahifede küçük bir mersiye yazdırmayı faydalı bulmuş olsun.

Bu usulün bir istisnası vardır; kalb hastalığı... Dizanteri yahut tifo gibi bir hastalık olmadığı halde eski tâbirile sekteden yeni tâbirile kalp durmasından ölenlere gazeteler nedense iltifat gösterirler. Geçen gün gazete okuyan bir arkadaşımız birdenbire: -Vah zavallı, dedi, bizim köşe başında bir bakkal vardı. Turp gibi adam.. Adamcağız halden dönüyormuş... Bir dakikada gidivermiş...

— Kalp durmasından mı? diye sordum.

Arkadaş: — Hayır üzerinde otobüs durmasından, dedi.

Petrol ve İngiliz

Birkaç gün evvel Tophaneden geçerken köşebaşında bir kalabalık gördüm ve yaklaştım.

Ehemmiyetli birşey değil. Bir İngiliz seyyah birdenbire düşüp bayılmış. Sucudan bardakla su getirip serpiyorlar, islak ellerile yüzüne hafif şamarlar vuruyorlar, olmuyor; birisi cebindeki şişeden kolonya çıkarıp döküyor, olmuyor; nihayet karşıki eczacı elinde bir lokman ruhu şişesile koşup geliyor; o da nafile.

Seyyahın ayılmağa niyeti yok. Gözleri kapalı, dişleri sımsıkı kilitli, bacaklarını arşın arşın uzatarak up uzun yatıyor.

Yoldan geçen sakallı bir adam sordu:

— Bu adam ne milletten acaba?

— İngiliz.

— Öyleyse bakkaldan biraz petrol getirin. Petrol kokusunu duyunca derhal aklı başına gelir.

Bir Habeş ölüsünün kıymeti

Tramvayda önümdeki iki arkadaş konuşuyor:

— Senin hesabın kuvvetlidir. On bini ona taksim edersek ne çıkar?

— Bin...

— Bir tayyare bombası kaç lira eder.

— En aşağı iki yüz lira.

— Gazetede bir telgraf okudum da... İtalyanlar 10.000 bomba atmışlar; 10 Habeş öldürmüşler... Adam başına bin bomba..

— Bir bombanın değeri 200 lira oluşuna göre demek ki bir Habeş ölüsü İtalyaya 200.000 liraya mal olmuş...

— Demek Habeş ölüsü radyom gibi kıymetli bir madde imiş...

— İtalyanın bu hesabına aklım ermedi. Habeşistanda esaretin lâğvedilmemiş olmasına göre İtalyanlar tatlı canlarını sıkıntıya sokmadan bu iki yüz bin liraların herbirile bir tabur esir satın alsalardı mesele daha kolay halledilmez miydi?

Bayanların kulağı çınlasın

— Dün kocamı hizmetçi kızı öperken yakaladım.

— Felâket!

— Fakat pek pahalıya oturdu ona! Ağzımı kapatmak için bir kürk manto aldı bana!

— Hizmetçi kıza da yol verdiniz tabii?

— Yol vermek mi?! Dur bakalım daha şapka alacağım, bilezik alacağım...

Papağan

Söz Oyunları

Gülmenin Çeşidi

Gülmenin çeşidi saymaya gelirmi, bilmem. Dünyada nekadar insan varsa okadar çeşitli surat ve nekadar yüz veya yüzsüzlük mevcut ise o nisbette değişik gülüş var. Güzel dudakların kenarında birer yasemin çukuru şeklinde beliren ince tebessümlerden tutunuz da ablak yanakların üstünde bir kabak çiçeği gibi açılan kalın kahkahalara varıncıyakadar...

Yazık ki lûgatlarda, kamuslarda, derlemelerde, kılavuzlarda bu çeşitlerin yüzde birini bile anlatacak kelime yoktur: Tebessüm, gülüş, gülme, kahkaha, sırıtma, gülmeden kırılma, kemerini gevşetme ve çakşırını ıslatma... Filân ve falandan ibaret bir avuç söz..

Halbuki gülmenin çeşidi yalnız surata göre değişmekle de kalmıyor. Her an içimizdeki niyete, düşünceye, duyguya maksada, hırsa ve heyecana göre tebessümlerin, gülüşlerin, sırtarmaların veya kahkahaların türlüsü var:

Tabiî gülüş, alaylı gülüş, yersiz gülüş, sahte gülüş, manalı ve manasız gülüş tatlı ve acı gülüş, kederli, esefli gülüş, bıyık altından gülüş, frenklerin dediği gibi sakalının içinden gülüş, sarı gülüş yani zoraki gülüş, sinirli gülüş, gıdıklanarak gülüş, cıvık gülüş, sırnaşık gülüş, dudaklarla gülüş, gözlerle gülüş, kahkahalarla ve göz yaşlariyle gülüş, içinden gülüş, ağzı kulaklarında gülüş, zekice gülüş, aptalca gülüş, hayvanca gülüş ve saire ve saire...

Hele gülmenin mevzua göre gösterdiği çeşitleri bir kere düşününüz. Nelere gülmeyiz ki:

Âlemin ukalâsına, budalasına, savruklarına, dalkavuklarına, yobazına, utanmazına, hödüklerine, dâdüklerine, keşlerine, keleşlerine, şaklabanlarına, kaltabanlarına, yeni bilginlerine ve çiçeği burnunda zenginlerine güleriz

İkbale geçip tutunanların gayretine, uzaktan bakıp yutgunanların hasretine güleriz.

İtalyana güleriz, Habeşe güleriz ve her devirde eksik olmıyan Ahfeşe güleriz.

Durumlara, tutumlara, işlere gidişlere güleriz, zevkimize, melâlimize hattâ ağlanacak halimize güleriz.

Eh artık uzatmıyalım ve diyelim ki Tanrı yine hepimizi gülmekten ayırmasın!

Kıvılcım

— Harp tehlikesi bir türlü atlatılamadı ?

-- Bundan sana ne ?

— Sana ne olur mu ayol, karımın istediği şeylerin henüz bir tanesini bile alamadım.

— Karikatürü görüyor musun?

— Ona ne şüphe ! Her gün sabah ve akşam olmak üzere günde iki defa görüyorum...

İzdivacın Romanı

— 1 —

Genç kız bu yıl bastı on sekizine
Yorgun başı yattı aşkın dizine!..

Sevdiği genç tamam yirmi beşinde:
Bir, ikinci gölge hergün peşinde!.

Bu uzun hasretten gözleri yıldı:
Bir baygın buseyle nikâh kıyıldı!..

Ayrılık denilen bu acı derde
Konuşmak ilâçtı gezintilerde!...

— 2 —

Önce kız tarafı bu işi sezdi,
Çünkü: üç aydan çok gizlenemezdi!

Dediler ki: ipin kaçmadan ucu
Hemen tutmalıyız, geliyor yolcu!..

Yapıldı, bu vaka örtülüp, bir gün
Bu ikinci, fakat hakikî düğün

Evliler kederi, yası unuttu,
Artık ikisi de şendi, mesuttu!..

— 3 —

Fakat arasından geçmeden üç ay,
Komşu evlerinde başladı alay!..

Bir büyük hayrete verdi herkesi
Zaman zaman ince bir çocuk sesi!..

Bu haber, bir günde bin evi aştı,
Herkes yakasını ısırıp şaştı!...

Dedi hem: «maşallah!..» hem:
«kırk bir buçuk!..»
«Meğerse doğarmış üç ayda çocuk!..»

Genç ozan

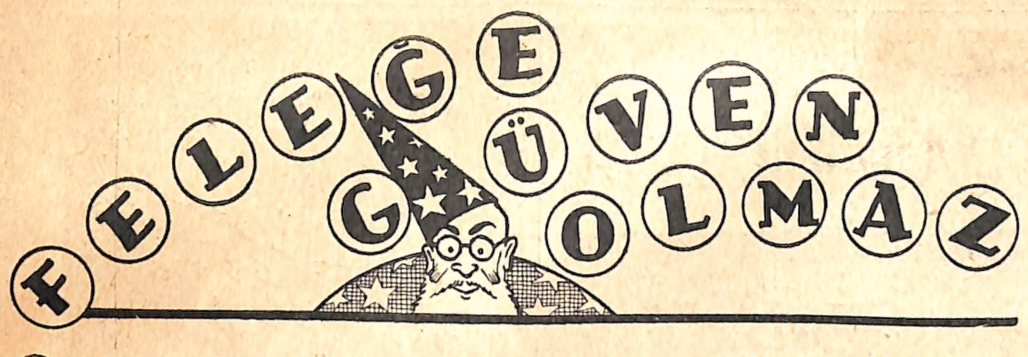

Göz görmeyince gönül katlanır!

Allah razı olsun Ankara belediyesinden.Lokantaların mosturalarında yemek teşhir edilmesini yasak etti de fakir fıkara camekân önünde durup yutkunmaktan kurtuldu.

Gerçi bazıları:

— Bıraksaydık da, karnı doymasa bile gözleri doysaydı! diyor amma bu lafa pek kulak asmayın. Çünkü ne karnı doyanlar vardır ki gözleri doymaz, ne gözü tok olanlar vardır ki açlıktan ölür de gık demez. Kaldı ki, yiyebileni, yiyemiyeni imrendirecek bu şeyleri göz önüne sermektense gizlemek hayırlıdır. Göz görmezse gönül katlanır derler.

Gel gelelim: İmrendiğimiz şey yalnız lokanta mostrasındaki midye dolmasile revani midir? Mademki kimseyi imrendirmemeyi bir " demokratik „ umde bildik. Öyle ise beni de imrendirmesinler. Ben de aerodinamik yeni biçim arabalara bayılıyorum. Sokakta böyle bir otomobil görünce ağzım açılıyor, gözlerim süzülüyor ve abdallaşıyorum. Benim bu salaklaşmamın yanında, ahçı mostrasına yutkunan yoksulun imrenişi hiç kalır.

Dahası var. Mademki kimseyi imrendirmemeyi umde bildik. Dostlarımdan ve müthiş hamiyetlilerden mütekait biri vardır. Adını söylemiye lüzum yok. (Çelikdemir taşbudak) diye de soyadı aldı. Ne zaman gazeteler bir mebusluk münhal olduğunu yazsalar içi titrer. İştahı, uykusu ve rahatı kaçar, bekler. Iftar topu bekler gibi. Ve her defasında kendisinin seçilmediğini görünce adamcağıza bir hüzün çöker. Gözünde arpacık çıkar. Böbrekleri tekrar kum yapmıya başlar. Boynu tutulur. Hulâsa hastalanır. Eh bu adamın şu halile ahçı dükkânına bakıp salyası akan fakirin imrenişi bir midir?. Bunu da düşünmeli değilmiyiz?.

Komşularımdan birinin bir karısı var. Yani iki karısı yok demek istemiyorum. Bir karısı var. Bütün kadınlar gibi bu hatun da süse, kürke ve elmasa baygın. Bir çayda, ya bir davette tek taş bir yüzük, zümrütlü bir broş görür, sokakta boyun boyuna sarmaş dolaş olmuş iki gümüşlü tilki gözüne ilişir, Karayanın vitrininde bir elmas yüzüğe tutulursa o akşam ne yer, ne içer. Kocasının para kazanamadığından tutturur; ne sünepeliği, ne beceriksizliği kalır. Böylece bir hafta aile ocağının tadı ve düzeni kaçar. Eh buna da bir çare bulmalı. Bu güzel şeylerin de göz önüne konmasını yasak etmeli değil mi?

Güzel biter tükenir mi?. Sırasile güzel kadın, yakışıklı delikanlı, şık urba, antika eşya, zengin apartıman.. Hattâ az çalışılıp çok kazanılan avantalı işler, her zaman herkesin imrendiği şeydir. Bunları da ortadan kaldırıp gizli tutmalı. Böylece sokaktan geçerken, ne bir iştah açacak yemek, ne göz kalacak güzel, ne imrenilecek elmas görürüz. İçiniz rahat eder. Çünkü göz görmezse gönül katlanır. Lâkin şimdi göz göre göre nasıl katlansın!

B. Felek

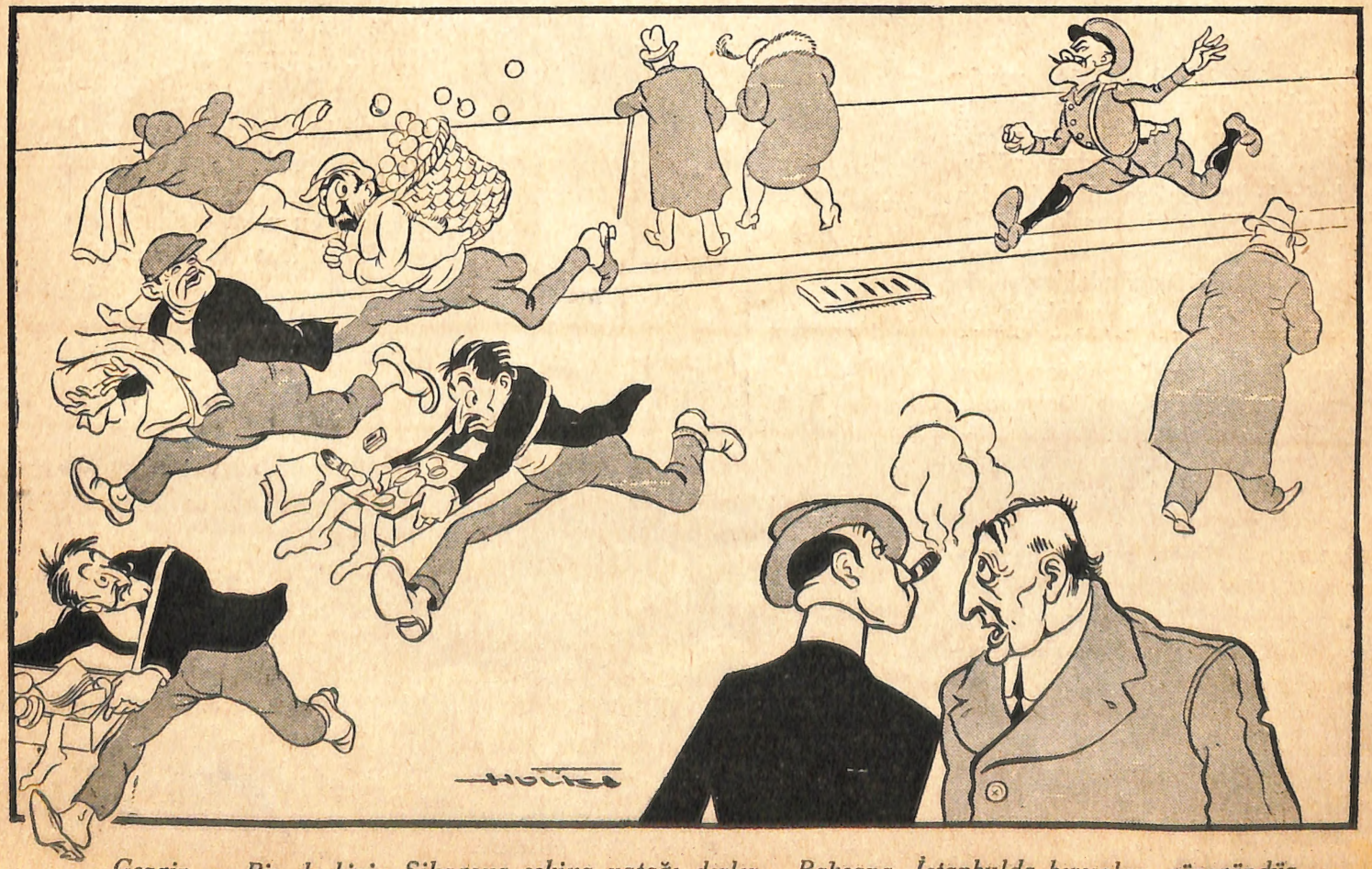

Gezgin — Bir de bizin Şikagoya eşkiya yatağı derler... Baksana İstanbulda hırsızlar güpegündüz mal kaçırıyorlar da kimse heyecan ve telâş göstermiyor.

— O sarışın genci bırakıp esmer birisile konuşmağa başlamışsın !
— Ne yapayım, bu sene Habeş modası !...

Bir oyun

Güzel Bayanları çok olan bir meclistesiniz. Sofradan kalktınız. Salona geçtiniz. Erkeklere usulca rica edersiniz:

— Bir oyun oynıyacağım, sakın yanlışımı çıkarmayınız.

Ondan sonra hızlı sesle ilân edersiniz:

— Bana bir kâğıtla bir kalem veriniz, size bir oyun yapayım...

Kâğıt kalem gelir. Kâğıda altı daire çizersiniz. Ve herkesi başınıza toplar, söyliyerek yazarsınız:

— Bu daireye 4 güzel erkek koydum ve 4 rakamını yazrasınız. Bu daireye 5 çirkin erkek koydum ve 5 rakamını yazarsınız. Bu daireye 3 çirkin kadın koydum ve 3 rakamını yazarsınız. Bu daireye 6 güzel kadın koydum ve 5 rakamını yazarsınız. Bir Bayan yanlışınızı muhakkak tashih eder:

— 6 Güzel kadın dediniz halbuki 5 yazdınız.

Derhal cevap verirsiniz:

— Tam sırasında geldiniz, sizinle 6 eder!..

Gelmeyen

Bir sabah hususî kâtibini arattı. Hademe :

— Babası öldü, bugün gelmiyecek, dedi.

Bir hafta sonra yine hususî kâtibini arattı, hademe ayni cevabı verdi:

— Babası öldü, gelmiyecek.

— Ha, sahi..

On beş gün sonra yine hususî kâtibini arayıp hademeden ayni cevabı alınca:

— Peki amma, dedi, babası ölü kaldıkça gelmiyecek mi?..

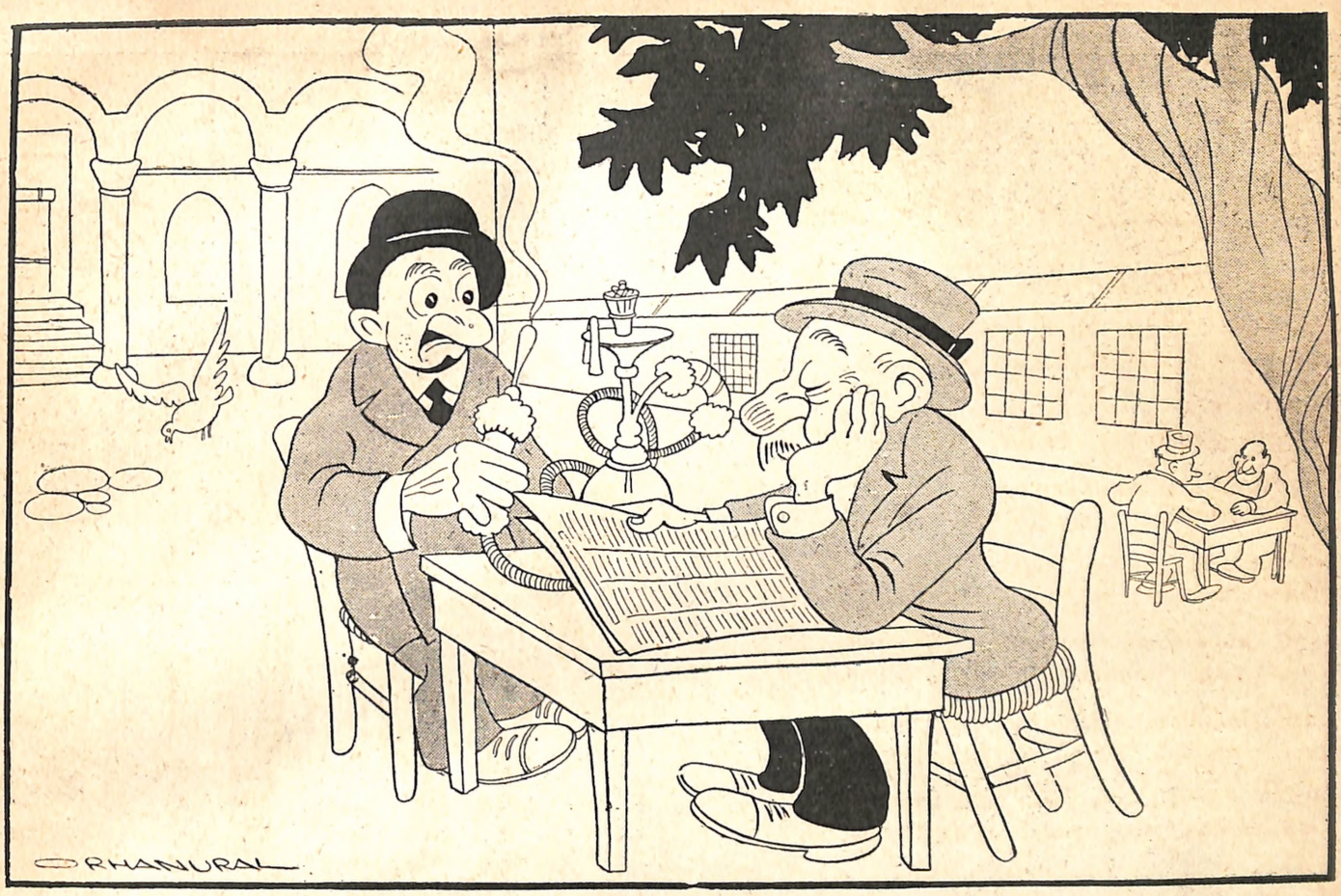

Kahve Politikası : — *Yeşil Hilâlcilere göre rakı içenler azalıyormuş !*
— *Tevekkeli değil bizim mahallede gürültü işitmez olduk!.*

Abdülhak Hâmidin defterinden :

Hasbıhal

— 1 —

Bir vasf ile olmadım mübahi,
Tab'ım ne denirse buldu vahi.
İsterse cihan desin şu Hâmid
Bir dahiyedir veya ki dâhi.

— 2 —

(Nâzım) ikidir, biri tapandır,
Bir diğeri var ki put yapandır
Âsarımı, medhü zemme kandım,
Lâkin biri anlamışsa.. yandım.

— 3 —

« Bedmesti gazap, elimde bir câm »
Dursun diyeli şu seyli eyyam
Atlmış sene oldu.. Şimdi medhuş,
Dönsün diyorum bu çarhı nakâm.

— 4 —

Sordun bana sırrını hayatın,
Kasdın beni eylemekti tehyiç.
Bir gayesi varsa kâinatın
Bir lâhzai aşk olur veya hiç..

— 5 —

Lüsyen, bana yaz diyorsun amma
Yazsam bugün eskisinden âlâ,
Farzet ki zuhure meh getirdim,
Herkes sanacak ateh getirdim..

Abdüllâh Hâmit

Kopya eden: Cımbız

Iyi meslek

Mektep arkadaşı idiler. Ahmet, boşta gezen arkadaşı Mehmede bir iş bulmağa azmetti, bir gün beraber, zengin bir dostuna gitti:

— Bu arkadaşım açıkta, dedi, ne yapıp yapıp kendisine yazıhanende bir iş vereceksin.. Ayda elli liralık bir iş...

Zengin biraz düşündü:

— Peki, dedi, mademki bukadar ısrar ediyorsun..

Ahmet Mehmede döndü:

— Haydi, dedi, yine işin oldu..

Mehmet başını salladı:

— Olmadı, kabul edemem.

— Niye?

— Çünkü ayda elli liraya çalışamam. Çalışmadan bundan çok daha fazla borç buluyorum!..

Neler konuşurlar ?

Anne — Kızım, nişanlın evlenmek işi için hiç bir şey söylemiyor mu ?

— Söylüyor, anneciğim, evlendiğimiz zaman annen yine beraber mi oturacak? diyor.

Düşünceler

Bir muharririn dostu, balolardan, ziyafetlerden, klüplerden eksik olmayan birinin metresi, bir bankerin de karısı olmak isterdim.

***

İlk defa benden bahsetti.
İkinci sefer bizden bahsetti.
Üçüncü görüşüşümüzde kendilerinden bahsetti.
Artık kendinden bahsedecek.

***

Aşkta bir erkeğin bir rakibi olabilir. Halbuki bir kadının bütün kadınlar rakibi ve düşmanıdır.

***

Çok kere bir kadının esvabını çıkarabilmek için onu giydirmek lâzımdır.

Filozof

DEGİŞMEYEN

DÜN

BİR İHTİRAS

BUGÜN

TERECİYE TERE...

MANZUM HİKÂYE

Yazan:
Necdet Rüştü

— 1 —

Artık aramıyordu Bay Ergün metresini
Atlatmak istiyordu: Almıştı hevesini!..
Nasıl söyliyecekti fakat Bayan Gültere:
Kurnazdı!.. Satılır mı hiç tereciye tere?!..

⊞

Bir gündü... Sevişirken metresile beraber,
Dedi ki:
— "Vereceğim sana kötü bir haber,
«Annem seni işitmiş, mektup yazmış İzmirden,
«Diyor onu bırakıp, bana gelmezsen birden,
«Reddedip mirasımdan seni çıkaracağım!..
«Ne çare, boş kalacak bir iki ay kucağım,
«Ben bu zengin kadının bakıyorum eline,
«Yanında biraz kalıp, sana dönerim yine!..»

⊞

Kadın çok keder etti, ağladı, inildedi,
Ümidin hilâfına, nihayet:
— «Olur!..» dedi!..

— 2 —

Bay Ergün, bu pilânla kadını atlatmıştı,
Onu tıpkı toz gibi gözden silip atmıştı!..
Güldü:
— «Artık serbestim; konarım daldan dala,
«Bir şişmandan zayıfa, bir esmerden kumrala!..»

⊞

Fakat dördüncü günü, birden telefon çaldı,
Bay Ergün makineyi sevinçle ele aldı:
Mutlak bir başka kadın baş vuruyordu ona,
Bir bebek gelecekti bu boş kalan salona!..

⊞

Kursağında kalmıştı fakat birden hevesi,
Telefonda duyuldu kalın bir erkek sesi,
Bağırdı:
— «Allo!.. Kimsin?.. Gülter oralarda mı?..
«Canım sana diyorum.. çok bekletme adamı?
. . . . . .
Bay Ergün bu sorguyu başka bir fikre yordu:
Mutlak gizli bir dostu kadını arıyordu;
Kızarak cevap verdi:
— «Ben: Ergün.. O karı yok,
«Git, başka yerde ara başını belâya sok!..»
Telefondaki adam fakat birden gürledi,
Tulumbacı ağziyle, aynen şunları dedi:
«Apaşların kıralı Bay Çetin derler bana,
«Sana bir çift sözüm var, sakın atma yabana:
«Ben kavganın ustası, belânın cabasıyım,

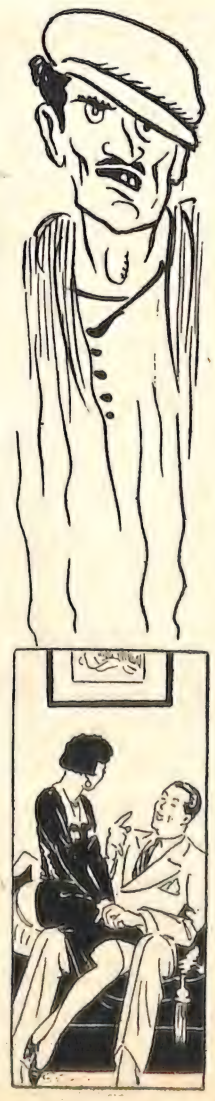

«Beraber yaşadığın Gülterin babasıyım!..
«Kendine alıştırdın onu küçük yaşından,
«Atmak istiyormuşsun duydum şimdi başından!.
«Ya: Gülteri alırsın, edebinle dursun,
«Yahut da kurşunu yer, ömrünü doldursun!...
«Eğer nikâhlamazsan keseceğim enseni,
«Anam avradım olsun: Geberteceğim seni!..»

⊞

Apaşların kıralı kapattı telefonu,
Gencin gözü karardı, göremedi salonu,
Kalbinin çarpıntısı korkudan çoğalmıştı.
Bir koltuğa devrilmiş bitkin baygın kalmıştı!..

— 3 —

Korkak adam koşmuştu Gültere ertesi gün,
Anlattı babasının söylediğini bütün,
Dedi:
— «Tehdit ediyor, olur mu hiç böyle iş?...»
Kadın dedi:
— «Metresin olduğumu işitmiş,
«Namusuna dokunmuş... Tabancasını kapar,
«Sinek öldürür gibi, yine cinayet yapar!..
«Çünkü tam beş kişiyi, vurdu, yere devirdi,
«Kendi öz evi gibi, hapishaneye girdi!..

⊞

Gencin fal taşı gibi, açılmıştı gözleri,
Almaya razı oldu duyunca bu sözleri:
Kâğıtları asdırdı hemen ertesi sabah,
metresine kıymıştı, on beş gün sonra, nikâh!..

— 4 —

Bir gündü.. Her nasılsa karısına dedi ki:
— «Babanın bu arzusu yerini buldu.. Peki!..
«Niye bir kere olsun, gelmiyor evlâdına?..
«Hiç olmazsa görünsün sokakta damadına?...»

⊞

Bu sözleri duyunca kız kahkahayla güldü,
Kızıl dudaklarından şu cümleler döküldü:
—«Babam şimdi gelemez.. Zevke, sefaya daldı,
«Bal ayı geçiriyor: Senin anneni aldı!...»
Ergün dedi:
«Annem mi?.. On sene evvel öldü!...»
Kadın güldü:
— «Babam da ondan önce gömüldü!..
«Ne yapayım: Çıkardın sen muhayyel bir ana
«Bu oyunu oynatmak vazife oldu bana!...
«Beni lekelemiştin; başından atacaktın,
«Solmuş bir çiçek gibi, yere fırlatacaktın..
«Yeter. O günler geçti.. Artık bu bahsi kapa!..»
Kadın: Mağrur yürüdü.. Erkek: Oturdu şapa!..

Gülünç ve Hazin manzaralar....

Sinema kapısı önünde yerlerin boşalmasını bekliyorlar.. Hastane azlığından yatakların boşalmasını bekliyorlar...

Tarihte Mizah

Midas'ın kulakları tarihin masallar devrine aittir. Fakat bu kulak hikâyesinin benzerleri her devirde çok geçen ve arasıra duyulup görülen işlerdendir. İbret alınacak birşey olduğu için anlatalım :

Midas (Mitoloji) nin Firijya kıralı olarak tanıdığı bir adam, kulakları da her insan kulağından farksızdır. Günün birinde yarım tanrılardan Apollon ile Marsyas arasında bir musiki bahsi açılır. Tarih bilgini Bay Yusuf Ziyanın (Alp oğlan) dan alındığını isbat ettiği Apollon rübap çalmakta, öteki de kaval üflemektedir. Her devrin san'atkârları gibi onlar da kendi marifetlerinin daha baskın olduğunu ileri sürerler ve davada hakem olması için kıralın huzuruna gelirler.

Kıral Midas ikisini de dinledikten sonra Apollon'un rübabını beğenmez ve kaval üfleyeni tercih eder. Zevk buya. Fakat yarım tanrı Apollon bu anlayışsız hakeme kızar ve bir afsun yaparak musiki zevki kötü olan kıralın kulaklarını eşek kulağı biçimine sokar.

Zavallı Midas bu kulaklarla halk arasında nasıl dolaşsın? Bereket versin o zamanlar Firijyalılar geniş ve büyük başlıklar giyerlermis. O da kıral-lara mahsus olduğu için daha geniş olan sorguçlu başlığının içinde eşek kulaklarını iyice saklar ve kimseye göstermezmiş. Fakat saçlarını kestirdiği berberden bu yarım arşınlık şeyleri saklamak kabil mi? « Kulaklarımdan kimseye bahs açarsan kafanı keserim » diye korkutup berbere yemin ettirmiş. Lâkin berber elindeki makastan daha geveze bir şeymiş. On gün dayanmış, yirmi gün sabretmiş. Ağzından baklayı çıkarmadığı için çok rahatsızlık duymaya başlamış. Bazı insanlar için sır taşımak dayanılmaz bir yüktür. Ne yapsın? Günün birinde kuş uçup kervan geçmiyen bir dağa gitmiş, bir derince çukur kazmış ve içine eğilerek usulcacık fısıldamış: "Bizim kıral Midas'ın eşek kulakları var! „ Bu suretle sırrını çukura yumurtlayıp rahat ettikten sonra orasını bir güzelce örtmüş ve dönmüş. Fakat aradan biraz zaman geçince o çukurdan sazlar bitmiş, yetişip büyümüş, rüzgârlar estikçe sazların her yaprağı kırlarda gelene geçene ses vermeğe başlamış:

« Bizim kıral Midas'ın eşek kulakları var! »

Hep o dert...

— Nereye gidiyorsun?

— Doktora :

— Geçmiş olsun ne var ki?...

— Karımın hali, hiç hoşuma gitmiyor!..

— Aman birader, birlikte gidelim öyle ise... Senelerden beridir bu dert henim de başımda.

Asıl adı p lavracı İsmaildi. Sonradan Karyoka dediler. Palavrasıda unu tuldu, İsmaili de... Kaldı Karyokası.

İnce uzundu. Yağız ve kuruydu, tırpan dişli, şaşı gözlü bol sözlüydü. Yaradılışının bütün sinir kuvveti çenesinde toplanmış olduğundan evlendiğinin haftasında, motor dilli kaynanasının yüreğine indirmiş, [evlere şenlik!] göçertmişti kadıncağızı.

Kendisine «bendeniz», karşısındakine de «sendeniz» diye kibar da konuşurdu; zarifti de yani!

Dünya yüzünde buharlaşacak kadar kızdığı biricik adam ECVED adlı bir arkadaşıydı. Bunu nerede görse, yalama olmuş Sergisof saatinin kapağı gibi trakkadan tepesi atıverirdi. Fakat hemen karşı karşıya çöker lâf ebeliği yaparak birbirlerini haptetmeğe uğraşmaktan da geri kalmazlardı. Tez dalaşır, tez barışırlardı.

*
* *

Bir gün usta Mıgırın kahvesinde oturmuş konuşuyorlardı.

ECVED:

— Bugün artık, diyordu, hayvan terbiye etmek hususî bir meslek oldu. Köpeğin sırtına binerek mania atlatan jokey maymunlar mı ararsın? Cancazıma söyliyeyim, dilinin altı kesildiği için bir solukta bir masal anlatan saksağan mı?!. Beğen beğendiğini al!

— Doğru Ecvetciğim amma, bu iş bizde çok geridir. Hemen hiç bir hayvan terbiyecimiz yoktur diyebilirim.

— Ooo! Pek ileri gittin Karyoka, beni unutmamalısın!

— Vay hayvan terbiyeciliğin de mi var senin?

— Ne zannetin ya?!... Ben bir av köpeği yetiştirdim fizamanina.. alimallah gece istihareye yatar, ertesi gün tavşanlardan adres almışçasına yerlerini bulurdu.

— Mükemmeeeeeeeel!

— Dahası da var. Papağanım! Sen onu da bilmezsin! İstanbul radyosu plâk masrafından kurtulmak için avuçlar dolusu para vererek almak istediydi rahmetliyi?!

— Satmağa karar verdiğimi duyar duymaz bunu bir izzetinefis meselesi yaparak tutam tutam maydanoz tohumu yiyerek intihar etti.

— Zavallı balığım!...

— Ne balığı Karyoka?!

— Ecved bilirsin ya!... Ben övünmesini pek sevmem. Ben de bir balık yetiştirmiştim fakat sana söylememiştim şimdiye kadar.

— Balık ha? Balık yetişir mi?...

— Öteye bile geçer. Bu bir Levrekti.

— Levrek mi?.

— Evet! İspendek'in ağbabası, Levrek!! Bunu, diri diri yakaladıktan sonra, ilk önce tatlı suda yaşamıya alıştırdım.

— Bu kolay!

— Sonra yavaş yavvvvaş, suyunu eksilterek,derken günün birinde, susuz yaşamağa da alıştırdım!

— ?!...

— Artık sobanın yanındaki minderin üstüne oturur, mercan gözlerini süzer, kuyruğu ile ense kökünü kaşırdı. Hele son günlerde, emeklemeğe başlamıştı. Zavallı hayvancığım, zavallı balığım.

— Ne oldu yahu balığa? Ne bağırıyorsun dana gibi?!

— Hiç.. ne olacak bilâder. Bir gün biraz hava alsın, eski yurdunu göresi gelmiştir görsün bir kere, diyerek sahile götürdüm.

— Vay açık göz vay! Balık nerede? diye sora ağımı anladın, atladı kaçtı! diyeceksin!

Ah! Keşki öyle olsaydı, keşki kaçsaydı. Kırılası elimden kayar kaymaz denize düştü ve düşer düşmezde boğuldu gitti yavrucuk!

— Karyoka!

— Balık kılçığı ile boğulayım ki Karyoka değil!

— ?!... R·G.

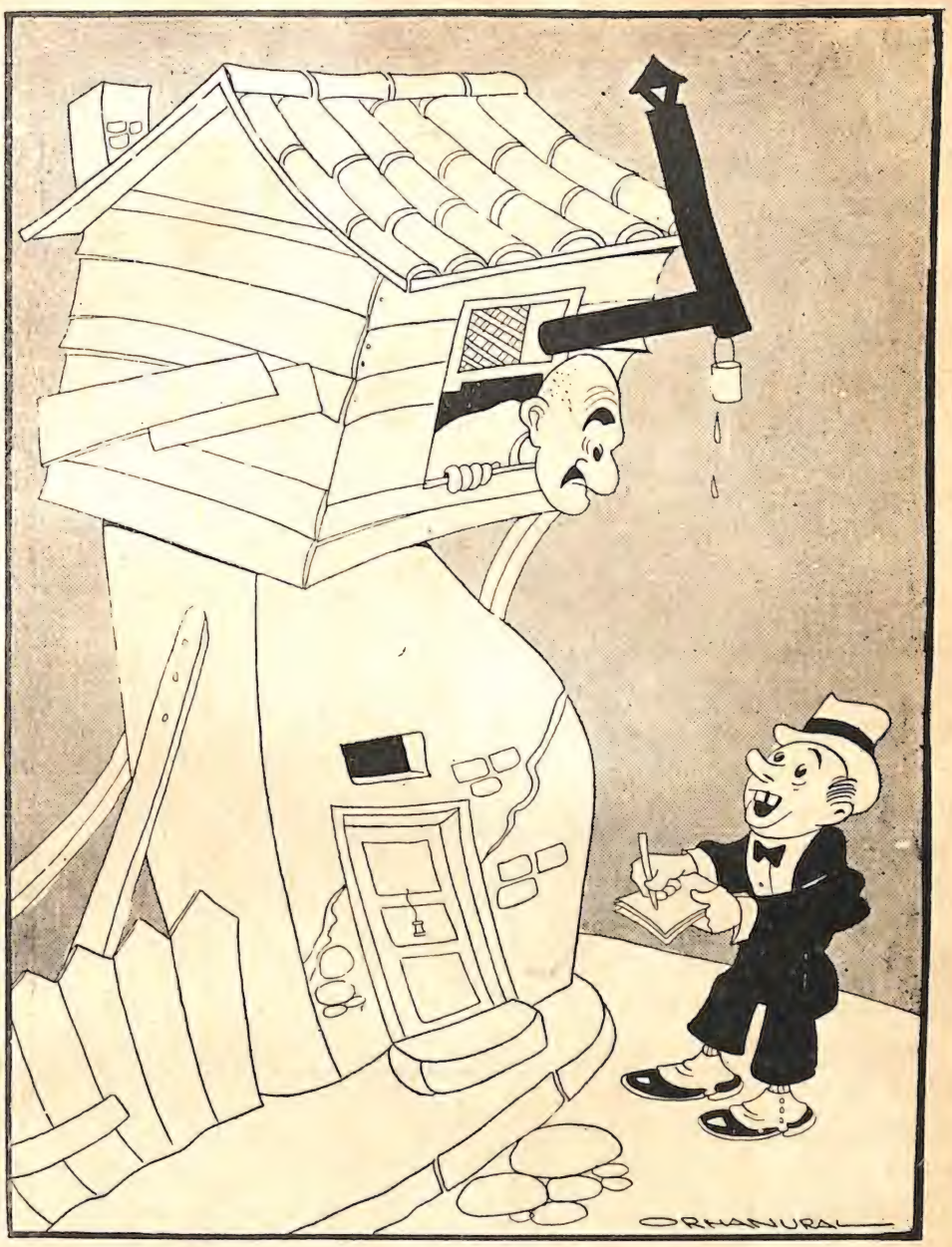

Gümrük memurlarına apartımanları olup olmadığı soruluyor. (gazetelerden)

— Senin de apartımanın var mı?

— Şimdilik yok ama belli olmaz. Bizim ev gebe, olur ki bir apartıman doğurur.

Portreler

FLORİNALI NÂZIM

[*Bu şiir Filorinalı Nâzımın hususi defterinden kopya edilmiştir*]

Sultanı Sühan benim bu devre
Üstadı şiir benim bu şehre
Her derde deva şiirlerim hep
Revnak alıyor güneş ve kevkep
Çınlar yakarım eserlerimle
Bazan coşarım şiirlerimle
Serlâvhasıyım kitabı aşkın
Mızrabı benim rübabı aşkın
« Tarzı selefe tekaddüm ettim
Bir başka lûgat tekellüm ettim. »
Ser halkai arifan bu Nâzım
Peymanei âşıkan bu Nâzım
Rana yazarım zekâvetimle
İbret saçarım kehanetimle
Lâşek ezeli şebabetim var
Şairlere hep şefaatım var
Milyarları aştı yazdığım beyt
Şaştı bu işe Melihi İzzet
Tahtı şiire kıral ben oldum
Yapraksız ağaca dal ben oldum
Ruhu üdeba rükûa vardı?
Etrafımı saygı, sevgi sardı
Sahip kalemim ki şöhretim çok
Şöhrette fakat nihayetim yok
Karşımda konuşmaz oldu diller
Hem secde eder bütün vekiller
Mağruru deha olup bu yolda
Hürmet görürüm sağımda solda
Şair geçinen çoluk çocuklar
Bir beytimi görseler uyuklar
Şanü şerefimle kaim oldu
Bu belde benimle daim oldu
Nef'i kim olur benim yanımda
Bin can kudurur kızıl kanımda
Akif ne imiş bu yolda hazret
Hâmit ki sabii bidirayet
Fikret daha dünkü tıflı şirhar
Necdet ise bir zavallı ayyar
Hallâkı benim şu nazmü nesrin

Ben mucidiyim edepte fecrin

*
* *

Vaktaki alâimi semadan
Geçtim alarak izin sabadan
Baydım, bayan oldum aşikâra
Artık baya eylemem müdara
Tırnaklarım oldu sivri sivri
Şimdi yanağım da lâle rengi
Arjante rönar şu manto bende
Hem ruj dudağımda, pudra tende
Bazan giyerim dekolte fistan
Hayrette kalır görürse şeytan
Onbeş liradır ipek çoraplar
Onlar ki bacaklarımı kaplar
Herdem kuvaför hazır evimde
Saçlar da pırıl pırıl serimde
Gözler kamaşır zerafetimden
Kalpler yanıyor taravetimden
Baylar bana tutkun? oldu şimdi
Sevda ile sine doldu şimdi
Cüzdanlarını döküp giderler
Pîşimde benim ölüp giderler
Bir kahkahama bedel biçilmez
Çok tatlı ki bir yudum içilmez
Dans eyleyorum uçar gibi ben
Kokteyl alırım sabah ve öğlen

Fırça

Hikâye

Meğerse...

Görmiyen bilmez, görene de tarif istemez. Florya pilâjında idiler. Artık evlenmek çağına ermiş olan Fikret, bu çıscıbıllar ülkesinin kızgın kumlarında debeleniyor, aldığı Leyka ile fotoğraf çekiyor, perende atıyor, kumlardan sulara, sulardan kumlara gidip geliyordu.

İç ferahlığı ile çevresine göz gezdirdi ve birdenbire durakladı. Bütün düşünceleri, tramvay direğine toslamış bir otomobil gibi topikleşmişti. Biraz ötede kumlara kalıbını çıkartan bir kız görmüştü. Yuvarlak omuzları, madenî bir sertlikle mayosunu geren göğsü, taşkın kalçalariyle bu kız, Allahın atölyesine ölçü üzerine sipariş edilmiş bir afetti.

Vakıa Fikretin gönlü, müvazenesiz ip cambazı şaşkınlıgiyle her gördüğüne düşer, nadiren ayakta dururdu amma, Allah bilir bu sefer tepetaklak yuvarlanmıştı. Doğrulup da yürüyecek durumda değil gibiydi.

Sokuldu, yarenlik etmeğe yeltendi. Fakat Mesihin kellesi gibi dikenli kirpiklerle çelenklenmiş bakışlar, foslattı yavrucağı! Kadın gözlerini, «ajans!» diye okuyan Fikret, fazla gitmenin tehlikeli olacağını anlayıvermişti.

Bu kız öyle:

— Şeri!

— Gel içeri.

Tertibinden Holivut mamulâtına pek benzemiyordu. Çevrelerinden yardım bekliyen ümitsiz insanlar gibi her tarafa göz gezdirdi. Sağa koştu, sola koştu, bilen varsa, söylesin Allah rızası için, kimdir bu? diye tanıdıklarına başvurdu. Faydasız!..

Gün batarken tirene bindiler. Fikret kızın karşısında oturuyor, ince eleyip sık dokuyordu amma, kızcağız oralı bile değildi. Yüzüne bile bakmıyordu. Bozuk fasılalarla ağzındaki çikleti geveliyor, elindeki mecmuayı okurken aynada güzelliğini seyreden bir kadın güleçliğiyle mağrur duruyordu.

Bir kerecik başını kaldırdı, denize baktı. Bakışları denizden mecmuaya dönerken, Fikretin yüzünde ihtiyarî bir durak yaptı ve geçti.

Sirkeci garından çıkan Fikret ilk rastladığı taksiye atlar atlamaz:

— Şoför! diye seslendi şu ilerdeki hususî arabanın arkasını bırakma!

Bir motör çalıştı, bir korna öttü. Şoförün iri dudakları aptal bir ağırlıkla dişlerinin üstünde inceliverdi. Maçkadaki apartımanlardan birisinin önünde durdular. Fikret şaşaladı. Gözlerine inanamıyacağı geliyordu. Gözleri apartımana giren ana ile kızda, eli şoföre para uzatmış, dili kekeliyor:

— Olur şey değil! diyor, bu bizim Nacinin apartımanı!...

***

Ertesi gün can arkadaşı Nacinin yazıhanesine canını dar atan âşık:

— Aman Naci medet senden! diye söze başladı.

Fikreti bu kılıkta hiç görmemiş olan Naci:

— Ne var? dedi, iflâs mı ettin yoksa!

— Sus: iflâstan beter bir şey! Sizin apartımanda kimler oturuyor?

— Çoooook! Ne bileyim, kimi soruyorsun?!

— Ana ile kızı!..

— Sarı çizmeli Mehmet ağa!

Fikret bütün olan bitenleri anlatınca, Naci gevrek gevrek gülmeğe başladı.

— Tam, dedi, turnayı gözünden vurmuşsun! Hem de gözünün pırpır damarından.

— Kim onlar?!

Mısırlı Abdülmennan paşanın torunu, Şadan!

— Şadan ha ?!... Fakat ne iyi kız?

— Benim apartımana geleli üç ay oldu. Sporcu, neşeli, güleç, becerikli ve gerçekten namuslu bir kızdır...

— Spor yapar demek? Sakın hop pa moppa bir şey?...

— Sen Tanrıdan belânı mı istiyorsun? Şadan gibi bir kızı projektörle arasan bulamazsın! Boysa boy. huysa huy, dağlar gibi taze maşallah.

— Hoppalığından korkuyorum?

— Hoppa mı?! Şamşalak..sen modern sözünü bu manaya alacak toylardan değilsin amma.

— Bilmem ki vallahi?..

— Hem spor dedisem, Şadan ata biner, Şadan kürek çeker, yüz metre koşar. İşte bukadar.

— Hep bukadar mı?

— Vallâhi bukadar. Çok namuslu bir kızdır!. Eti budu yerinde, okumuş yazmış, spor, müzik! Böyle kırk dört başı mamur bir kızı kısmetin ayağına kadar getirmişken hazır, şut çekmeye kalkma...

***

Nacinin candan verdiği bu nasihati, Fikretin Abdülmennan paşalarla tanışması ve derken Şadanla nişanlanması takip etti. Yeni nişanlılar geziyorlar, birbirlerini hergün biraz daha fazla seviyorlardı. Şadanın kalbi kadar içi de güzel olduğundan Fikret artık fazla düşünmiye lüzum görmemiş, evlenmiye karar vermişti.

Bir gece caz davulunun avurtlarını patlatan müziğin zembereği ile kurularak saatlerce döndüler. Şampanyalar. çiçekler, vur patlasın çal oynasınlarla sabahı ettiler.

Bir sene sonra bir de çocukları oldu. Gerçekten mesut bir hayat yaşıyorlardı

***

Evlendiklerinin üçüncü yılıydi. Fikret, Nacinin yazıhanesinden içeriye girince Naci şaşaladı.

— Bu hal ne Fikret dedi, az daha tanıyamıyacaktım seni. Hasta mısın?

— Yok, merdivenden düşdüm de harap haldeyim?!

— Şadan nasıl? yavru nasıl?

— İkisi de domuz gibi maşallah?..

— Mesutsun ya?

— Çok mesudum! Elli bin şükür amma be birader.. meğerse bu bizim Şadan kızlığında boksa da çalışırmış da senin haberin yok. Bunu bana hiç söylememiştin! Sözün doğrusu bu: pansıman parası vermekten imanım gevriyor?!

Dede

— *Belediye bozuk sokakları tamir ettirmiye karar vermiş!*

— *Peki amma bundan sonra ayakkabı tamircileri ne ile geçinecek?*

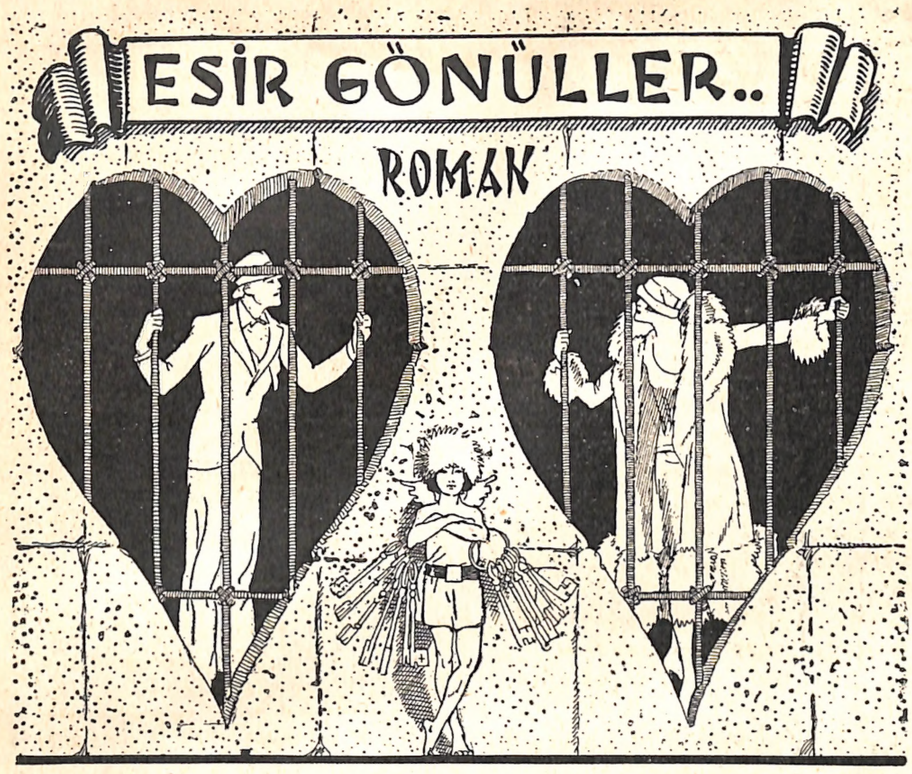

— 4 — Yazan : **Kaptıkaçtı**

Adada bine yakın Bay ve Bayan arasında en küçük bir dirliksizlik, en ehemmiyetsiz bir can sıkıcılık olmuyordu. Hırsızlık, yankesicilik, kavga yaralama, kumar gibi zabıta vukuatı bile yoktu.

***

Fakat insan melek değildir, nerede olsa insandır ve günün birinde insanlığının tıynetini gösterir.

Bu sözü, bilmem hangi tarihte hangi feylesof bağrı yana yana söylemiş İşte Bay Tosunun Dünya cennetinde günün birinde, bu meşhur feylesofun sözünü hatırlatan bir hadise oldu.

Dünya cennetinin yeni evlilerinden, ebedî saadet namzetlerinden Bay Nedamet Gülengözle karısı Bayan Sümbül arasında dolu dizgin bir kavga çıktı. Bayan Sümbül, kocasının kendisine ihanetinden şüpheye düşmüş, Bay da karısının başka bir erkekle aşna fişnesinden kuşkulanmıştı. Bayın şüphesi. Bayanın kuşkusu müsbet ve menfi elektirik cereyanları gibi çatışınca bir yıldırımdır, bir fırtınadır koptu, ortalık, sabahleyin süprülen İstanbul caddeleri gibi toza, dumana gömüldü.

Bir gün sonra İstanbul matbuatı hep bir ağızdan feryadı bastırdı: «Dünya cennetinde ilk ihanet ve ilk aile kavgası!», «Aile, gaile olmaktan Dünya cennetinde de kurtulamadı!», «Bay Tosun Kudretin Dünya cennetinde ilk boşanma davası!» gibi serlevhalar, bütün gazetelerin ilk sayfalarını en iri ve siyah harflerle kaplamıştı.

***

Artık Bay Tosun Kudret çok fena bozulmuş, dertten, kederden Habeşteki İtalyan ordusu gibi adam akıllı sarsılmıştı. Dünya cennetindeki mahkeme Bay Nedamet ile karısını uzun uzadıya sorguya çekmiş, şahitler dinlemiş delilleri incelemiş, sonunda da karının kocaya, kocanın da karıya ihanet ettikleri sabit olduğu için boşanma kararı vermişti. Diğer taraftan mesele ceza mahkemesince de tetkik edilerek Bay Nedametle Bayan Sümbül hapis cezasına mahkûm oldular.İkisi de Dünya cennetinde, bu meşum hadiseden sonra kurulan yürek biçimi pencereli hapishaneye atıldılar.

Bay Tosun bu facianın doğurduğu can sıkıntısından bitkin bir halde idi. O, kendi kurduğu dünya cennetinde ebedî saadete can verdiğini sanıyordu. Fakat Bay Nedametle Bayan Sümbülün karşılıklı ihanetleri onun bütün neşesini öldürmüş, bütün hülyalı ümitlerini boğmuştu.

***

Bu ihanet faciasının üstünden iki ay geçmişti. Bu sefer birincisinden daha meşum, daha feci bir rezalet patlak verdi.

Bay Tosun Kudretin sekizinci karısı Bayan Efsane Şengüneşin de kocasına, yani bu ebedî saadet cennetinin müessisine ihanette bulunduğu şayiaları kulaktan kulağa fısıldaşmaya başladı. Dünya cennetinin bütün sakinleri birbirlerine bozuk telefon gibi kısık seslerle fıslıyorlardı:

— Duydun mu yahu!.. Bayan Efsane Şengüneş Bay Tosun Kudretin üstüne Bay Selâmet ile ihanet etmiş.

— Vah vah vah... Yazık oldu zavallı Tosuna. Sekizinci karısı da vefasız çıkmış.

Başka bir fısıltı:

— Yazıklar olsun yahu!... Bay Tosun Kudret yine yandı.

Her ağızdan ayrı ayrı sesler:

— Bayımıza yine olan oldu.

Sade bayımıza değil, bize de oldu. Biz burada ebedî saadet, sonsuz bir sadakat havası teneffüs etmeğe gelmiştik. Aramızda sütü bozuklar varmış da farkında değilmişiz.

Ve aradan biraz daha geçince bu şayiaların hakikat olduğu anlaşıldı. Bay Tosun kudret bir istida ile mahkemeye müracaat ederek, karısını ihanetle itham etmek suretile zina ve talâk davası açtı.

***

İstanbul gazetecileri sabık Hayırsız Adaya akın etmişlerdi. Fotoğrafcılar, muhbirler, dünya cennetinin tekrar bedbaht olan müessisini takım takım ziyaret ediyorlardı. Bay Tosun Kudret gözlerinden, oluklardan boşanırcasına akan yaşları sile sile, gazetecilere cevap yetişdiriyordu:

— Kara bahtım tekrar karşıma dikildi. Aramıza hainler karışmış. Ben ruha, can, kan vermek istiyordum. Piyangodan kazandığım milyonları bu uğurda harcadım. Şu kahbe dünya yüzünde bir cennet, bir saadet cenneti yaratmak istedim. Fakat kanbur felek bunu da kıskandı benden. Sekizinci karım da cibilliyetsiz, tıynetsiz, meymenetsiz çıktı. Belediye bütçesi gibi o da açık verdi. Lodosa tutulmuş (Neveser) vapuru gibi o da yalpaladı. Ve ebedî saadet için kafamda kurduğum ideali, sabık liman şirketinin mavunaları gibi kalafatsız bir tekneye döndürdü.»

Bay Tosun Kudret, hançeresini sarsan hıçkırıklar arasında gazetecilere, bitip tükenmek bilmiyen derdini dökmeye uğraşıyordu :

(Bitmedi)

SALON ve SOFRA Dedikoduları

Sofra başında:

— Fatmanın yüzüne bak...

— Ne var?

— Anlamıyor musun?

— Düşünceli,endişeli duruyor.

— Sanki yanındaki bay ayağiyle ayağına basıyor...

— Namusuna mı dokunuyor,bunun için mi endişeli..

— Yok canım, çorabı için endişeli, yırtılır diye korkuyor.

*
* *

Bir bay:

— Ben fevkalâde dans etmesini bilirim.

Biraz sonra, bir bayan:

— Ben ömrümde iyi dans eden

*
* *

zeki erkek görmedim..

Hemen akabinde, bir bay bir bayana :

— Bunların gene araları açık galiba.

— Neye Ayşenin arası Ahmetle açık?

— Ahmet kadının âşıkını öldürdü.

— Tabanca ile mi?

— Hayır Ayşenin çıplak bir resmi ile..

— Anlamadım.

— O resimde Ayşe korsasız ve sutyen gorjsuzmuş.

*
* *

Kanape sohbeti:

— Yaramazlık edersen kuş bana söyler.

— Kuşlar konuşurlar mı?

— Sen konuşuyorsun işte..

Kim olursa olsun!

Bay havayı güneşli gördü Penceresini açtı, omuzlarına sabahlık kimonosunu attı, pervaza dayandı... Manzarayı, ta uzaklarda ışıldayan denizi, Çamlıcanın yeşil yamaçlarını seyre daldı.

Bu aralık kapı aralandı. Şoförün başı göründü.

Şoför odaya bir göz attı, sonra ayaklarının ucuna basa basa Baya yaklaştı. Kolunu kaldırdı, avcuunu açtı ve Bayın kaba etlerine şiddetli bir şamar yapıştırdı.

Bay sıçrayarak döndü.

Şoför afallıyarak geriledi ve kekeledi :

— Affedersiniz, hizmetçi Bican sandım!...

Bay gülümsedi:

— Bican da olsa, daha yavaş vurmalıydın, dedi.

— Bilmem dikkat ettin mt son günlerde Ahmet şaşılaştı.

— Nasıl şaşılaşmasın, bir gözü Ayşede, bir gözü Fatmada...

Hazırlanan Eserler

Kültür bakanlığı bundan sonra her yıl çıkacak olan değerli ilim ve edebiyat eserlerinden on ikisine mükâfat verecekmiş. Bu haberi gazeteler yazınca ilim ve edebiyat adamlarımızdan birçoğunun hazırlıklara başladığını söylüyorlar.

Meselâ birinci büyük şairimiz Filorinalı Nâzım on bin beyitli şehname yollu bir manzumeyi daha şimdiden hazırlamış diyorlar. İkinci büyük şairimiz Yahya Kemalin ise on sekiz yıl önce başladığı bir buçuk mısraı bir seneye kadar tamamlayıp bir beyit haline koyabilmek üzere gece gündüz yemek masasından ayrılmadığını haber veriyorlar.

Yeni Adam sahibi terbiyeci İsmail Hakkı « Püskül inkılâbı devrimlerin müjdecisi olmuştu » adlı mühim bir sosyoloji tetkiki hazırlamakta imiş. Eskişehir saylavı üstat Yusuf Ziya «Afrodit avrattan nasıl çıktı» başlıklı bir büyük etüt yazıyormuş,

Derin bilginlerimizden Atalay ve Naim Hazım üstatlar ise ortaklaşa yazdıkları « Medreselerden fışkıran yeniliklerimiz» adlı tarihsel ve önemli bir bitikle uğraşıyorlarmış.

Falih Rıfkı (Velitname) adlı yeni bir şaheserle, Velit Ebüzziya ise (Kitabüssalih fi Kısasül Falih) isimli bir mecelle telif etmekle uğraşıyorlarmış. Biz hepsine muvaffakıyetler ve ikramiyeli mükâfatlar dileriz,

Ankara caddesi Letafet Basimevi

Elektrik asrında yaşıyoruz

Yirminci asrın adamı bu görünmeyen kuvvetten mucizeler çıkardı. Elektrik yalnız rahatımızı temin etmekle kalmıyor, aynı zamanda işimizi de kolaylaştırıyor.

Elektriğin temin ettiği binbir konfor vasıtasından istifade etmemek cidden yazıktır.

Galatada Hezaren caddesinde, Beyoğlunda, Istiklâl caddesinde, Ankarada Bankalar caddesinde İzmirde Gazi bulvarında

BOURLA

biraderler ve şürekâsının bütün şubelerile

SATİE

Mağazalarında evinizin konforunu temin için her türlü elektrik aletlerini bulabilirsiniz.

BOURLA BİRADERLER ve Şsi.

İSTANBUL — ANKARA — İZMİR..

Karikatür

◆ CUMARTESİ GÜNLERİ ÇIKAR EDEBİ, SİYASİ MİZAH GAZETESİ ◆

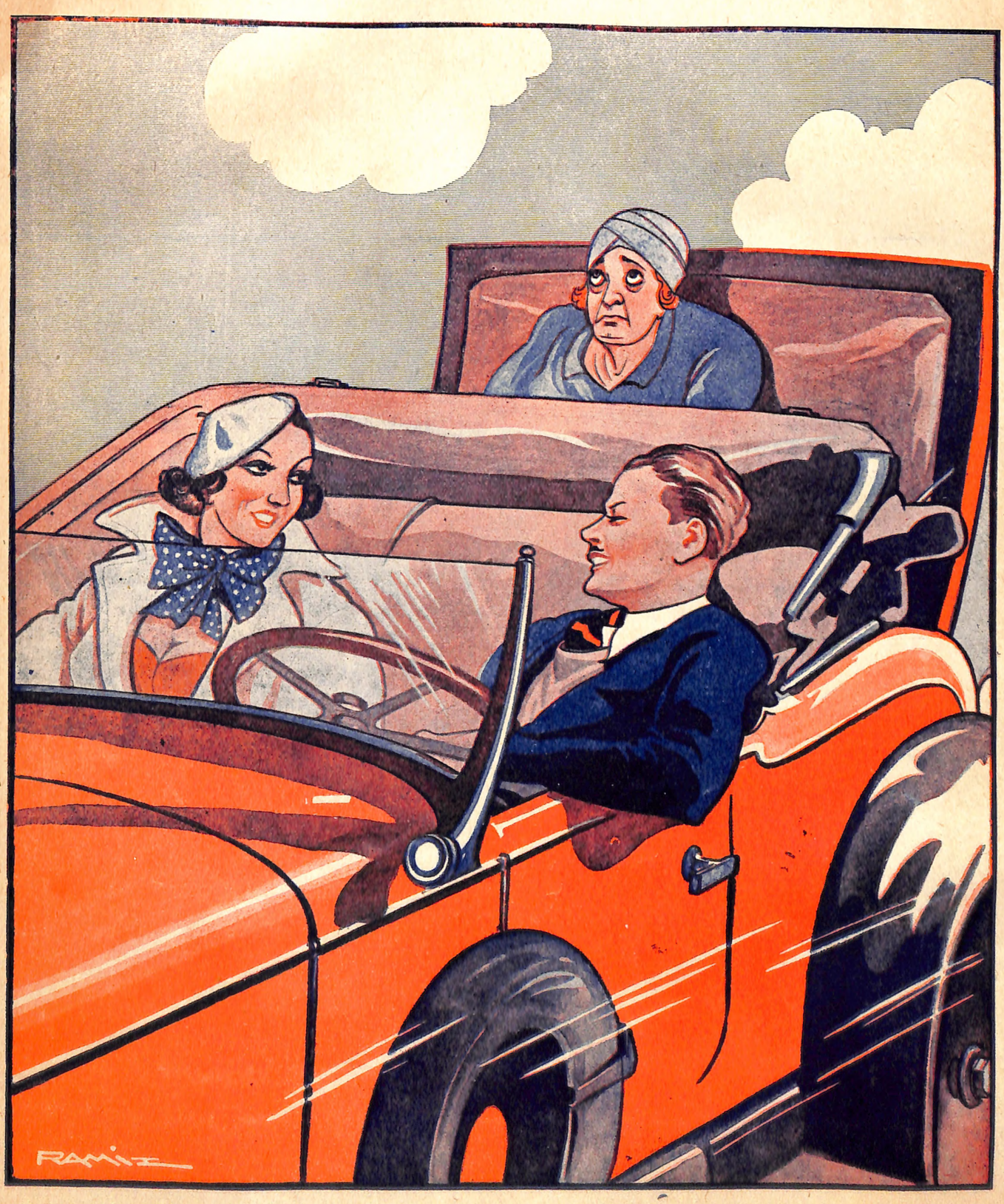

— Maşallah otomobiliniz kız gibi ...
— Evet idaresi çok güç oluyor..

Basıldığı yer Ahmet Sait Matbaası — Sahip ve Umumî Neşriyat Müdürü T. Şükrü